

ובשנה השביעית שבת שבתון יהיה לארץ שבת לה' שדך לא תזרע וכרמך לא תזמר (ויקרא כה).

ניסו

ואראה לך דבר מה. לקחה אמה את יוסף והובילה אותו אל האקס. רואה אמה בני? האקס מלא וגדוש בשקי חטה. בשנה שעברה היה היבול מבכר כל כך שהוא יכל להספיק לנו אפילו לשלוש שנים. הטר דאגה מלבך ואכל בתאבון. חזר יוסף אל הספה וטבל פת בשמן. הוא היה רעב מאוד והפתה חמה וטעימה. שוב לא היה נראה לו השדה עלוב וריק. ריח עלה בשמים וקול נגינה נשמע מאחת הספות. נדמה היה ליוסף כי השבולים שבשדה רוקדות לצלילי הנגינה.

כתבה: כנה נעם

משמיטה למעשה

כתשו חטה כדי להפיק קמח. נסו למצא מכתש וצלי והצורו בהם.

התבוננו בקליפ. מה מרגיש האדם כלפי העמט שילד מדוע?
לשיר קוראים 'ילדים' מה דעתכם על ההשוואה הזו?

איור: אריאלה עציץ ועומרי פישר

בא זמן קציר החטים, ימים אלו הם ימים של חג ושמחה. האנשים יוצאים מבתיהם ויוברים לגור בשדה. בימים עובדים כלם ובצברים יושבים סביב מדורות, מנגנים ושרים שירי הלל ושמחה על היבול. בכל שנה שונה השדה. ישנן שנים שבהן היבול טוב ורב ואז שמחים כלם, וישנן שנים שחונות, שבהן הגשם מועט והשבולים נמוכות ומקטנות, ואז השמחה מהולה בצער. ובכל זאת ימים אלו הם תמיד ימים חגיגיים ומיוחדים.

גם משפחתו של יוסף יצאה עם הקוצרים. בנו להם סבת כפות תמרים לגור בה בזמן הקציר, העמיסו את המגלים ואת החרמשים על החמור, ויצאו אל השדה.

השנה שנה מיוחדת, שנת שמטה. אין חורשים ואין דורעים. עומד יוסף הפטן בשדה והוא מדאג מאוד. "מה יהיה? חושב בלבבו, "השנה לא חרשנו ולא נדענו. רק מצט הנרגרים שזפלו מהחטים של השנה שעברה צמחו בשדה. ואם אין חטה, לא יהיה לנו מה לאכל, לא יהיה לחם." מה יהיה? שב יוסף לשפה בלב בבו, והנה אמה עורכת את השלחן לארוחת הערב. הניחה אמה סל גדול ובו צבחה של פתות חמות, שקן זית וניקרות. התישבו בני המשפחה על הסחצלת והם אוכלים בנחת ומשווחים. "מה זה?" אמרה אמה ליוסף, "האם אינך חש בטוב? לא נגעתי באכלי? צנה יוסף בשקט: "אני שומר על האכל." "שומר? שומר למתי?" שאלה אמה. "שומר שישאר מספיק לבלם, כי השנה אין לנו כחמט חטה בשדה." "גיד טוב אמה בני, אמרה אמה וצחוק בקולה. "בוא

אלו כלי צבֹרָה חקלאיים אתם מזהים בַּתמונה? מה משמך ביניהם ומה שונה?